

Sygn. akt I CSK 2008/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku Gminy Miasto Szczecin i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Szczecin

z udziałem G. spółki akcyjnej w W.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym 16 grudnia 2022 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy Gminy Miasto Szczecin

od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie

z 26 lutego 2021 r., sygn. akt II Ca 1024/20,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy Gminy Miasto Szczecin na rzecz
uczestnika 240,00 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżący przedstawił wątpliwości ujęte w pytaniach: „Czy podmiot będący *statio fisci* Skarbu Państwa może skutecznie powoływać się na brak wiedzy co do obowiązujących przepisów prawa dla uzasadnienia braku świadomości władania cudzą nieruchomością bez tytułu prawnego w celu wykazania dobrej wiary przy nabyciu posiadania nieruchomości przez Skarb Państwa w rozumieniu art. 172 § 1 kodeksu cywilnego w zw. z art. 292 kodeksu cywilnego?; Czy przy ocenie występowania dobrej wiary u posiadacza nieruchomości, w przypadku nabycia posiadania z mocy prawa, w okolicznościach w których z obiektywnych przyczyn nie było możliwym dochowanie aktów należytej staranności przez przedsiębiorcę przesyłowego, ma znaczenie moment uzyskania wiedzy o nabyciu przez posiadacza oraz dołożenie przez przedsiębiorcę przesyłowego aktów należytej staranności bezpośrednio po uzyskaniu wiedzy o nabyciu posiadania?; Czy nabycie posiadania przez przedsiębiorstwo państwowe nieruchomości w zakresie służebności o treści służebności przesyłu, które nastąpiło z mocy prawa na

podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (Dz.U. z 1991 r. Nr 2, poz. 6), może być uznane za dokonane w dobrej wierze m.in. z uwagi na brak naruszenia przez przedsiębiorstwo zasad współżycia społecznego?; Czy dopuszczalne jest zasiedzenie służebności przesyłu nieodpłatnie na nieruchomościach należących do jednostek samorządu terytorialnego bez ograniczeń podmiotowych, co jest praktyką sądów powszechnych wobec treści przepisu art. 14 ust. 2 Ustawy o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2204), który umożliwia nieodpłatnie obciążane nieruchomości stanowiące własność jednostek samorządu terytorialnego wyłącznie na rzecz Skarbu Państwa lub innych jednostek samorządu terytorialnego ograniczonymi prawami rzeczowymi?; Czy dopuszczalne jest przyjęcie rozpoczęcie biegu terminu zasiedzenia służebności przesyłu na nieruchomościach należących do jednostek samorządu terytorialnego, jak to przyjmują sądy powszechne od daty 27 maja 1990 r., skoro zgodnie z dyspozycją art. 5 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (t.j. Dz. U. z 1991 r. poz. 30 nr 127), który wszedł w życie z dniem 10.04.1991 r. gruntu stanowiące własność gminy mogły być obciążane ograniczonymi prawami rzeczowymi.”.

Przedstawiona przez skarżącego problematyka nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej kwestii nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ. i z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04 - nie publ.).

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[as]

